

Červenec 1999

Byla to nejlepší chvíle všech dob; byla to nejhorší kocovina všech dob.

Probudila jsem se s nevolností od žaludku a zmatená v šedivě zbarveném pokoji, polepeném odlupujícími se samolepkami postaviček z animovaného seriálu *My Little Pony*. Polední slunce pronikalo zataženými žaluziemi, palčivé a nezvané. Povlečení dotýkající se mé obnažené pokožky škrábalo. Dusilo. A v ústech jsem měla chuť, která připomínala pивní láhev, používanou místo popelníku.

Fuj.

Hledala jsem v alkoholu otupěném mozku nápo- vědi, jež by mi snad pomohly vysvětlit, proč se probouzím v magické zemi jménem Equestria. Na hladinu začaly vyplouvat obrazy z předchozí noci, zrnité a neuspořádané. Bylo to jako listovat rozdrbanou hromádkou polaroidových fotek pořízených během domácího mejdanu – jeden obrázek za druhým, na všech pubertáci s černou rtěnkou a v černé koženice, zmítající se ve tmě. Domácí mejdan. Gotholka, moje kamarádka ze

školy, zavěšená na paži domácího – vychrtlého debila podobného postavičce Lorda Licorice z animovaného filmu *Candy Land* jménem Steven. Soudek piva v kuchyni. Heavymetalová kapela vyhrávající v obývacím pokoji. Jmenovali se Phantom něco. Phantom Limb? A byl tam jeden kluk. Vysoký kluk s rozčuchanými černými vlasy a vytetovaným rukávem hororových výjevů.

Jediný kluk, co na sobě neměl koženku ani rtěnku.

Basák.

Srdce mi poskočilo při vzpomínce, jak zareagoval, když jsem ho narazila na soudek.

„Hele, Zvonilko. Jdeš někam?“

Když se na mě ten obří, na pohled strašidelný blbec z výšky usmál, bylo to, jako by někdo přepnul vypínačem celé jeho vystupování. Temná tvář se mu rozzářila. V očích mu zajiskřilo nějaké nevysvětlitelné poznání a drsný zevnějšek prorazily dva kouzelné dolíčky v tvářích. Díval se na mě, jako by mě *hledal*.

Ještě než jsem se stihla omluvit za naši srážku, basák se jen zasmál a zastrčil si mě pod paži. *Cvak*. Připadala jsem si jako dílek skládačky. Pak mě nakormidloval do obývacího pokoje a posadil si mě na klín. A tak jsme strávili zbytek večera. Dva šťastní rockeři, ztroskotaní uprostřed gotického moře.

„Jakpak se jmenuješ, Zvonilko?“

„Ďábel se na mě culil s dolíčky v tvářích a já vnímala, že mi taky nonšalantně a zvolna krouží palcem po stehně.“

„BB,“ zasípěla jsem. Odkášlala jsem si a zkusila to znovu, přičemž jsem se přiměla dívat do jeho tmavě šedých očí. „Já jsem BB... Ahoj.“

„Takže Čmeláčku, pročpak sis šla pro pivo sama?“

Usmála jsem se a obrátila oči v sloup. „No, kdo jinej by mi...“